

Arrest

nr. 221 252 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. FADIGA
Fernand Bernierstraat 15 B5
1060 BRUSSEL

tegen:

de gemeente Galmaarden

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 26 december 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Galmaarden van 19 november 2018 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. D'HAeyer, loco advocaat T. FADIGA, en van advocaat V. DE WEERDT, die loco advocaat S. TAELEMANS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 juli 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Op 19 november 2018 treft de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Galmaarden een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: M.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Rwanda

Geboortedatum: 11.11.1988

(...)

heeft zich op 28.07.2018 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: zie in bijlage beslissing DVZ.

Vraag om verblijf in het kader van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Geachte heer burgemeester

Betrokkene heeft documenten voorgelegd.

Na onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkene niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, meer bepaald:

° Betrokkene valt niet onder de categorieën voorzien in artikel 10 van de wet van 15.12.1980 meer bepaald: Betrokkene is meerderjarig en nergens uit het dossier blijkt dat hij gehandicapt is. Betrokkene voldoet dus niet aan artikel 10§1. Gezinshereniging van een meerderjarig kind met 1 van zijn ouders is niet voorzien in art 10 van de wet van 15 december 1980.

De wet staat u toe om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15ter.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van

“ (...)

- Artikelen 3 en 5 EVRM.

- Artikelen 10 en 12 bis, §1, 1°, 3° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering.

- Artikel 8 EVRM.

- schending van de zorgplicht, kennelijke beoordelingsfout

Verzoeker betoogt als volgt:

“Overwegende dat,

Eenzijds werd in het bestreden beslissing geconcludeerd dat de aanvraag voor een verblijfsvergunning in de zin van artikel 10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied niet ontvankelijk was.

Hier zijn de redenen

“De betrokkene voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene valt niet onder de categorieën voorzien in artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is meerderjarig en nergens uit het dossier blijkt dat hij gehandicapt is. Betrokkene voldoet dus niet artikel 10 par. 1.

Gezinshereniging van een meerderjarig kind met een van zijn ouders is met voorzien in artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

De wet staat u toe om de aanvraag tot verblijf onontvankelijk te verklaren aan de hand van een bijlage 15 ter. »

Dit aanvraag werd niet in overweging genomen en werd niet doorgezonden aan de minister of zijn afgevaardigde omdat de vreemdeling niet alle documenten indient die vereist worden door de artikelen 10 §1 tot en met 3 en 12 bis, §1 tot en met 3 van de wet van 15/12/1980 betreffende vreemdelingen".

Verzoeker komt op tegen deze redenering, die hij ongeschikt acht.

Overwegende dat,

Toen hij zijn aanvraag tot verblijf indiende bij de gemeente van de plaats waar hij verblijft, kreeg de aanvrager reeds toestemming om in België te verblijven op grond van zijn studentervisum dat hem op 14 oktober 2017 werd verstrekt.

Dat de aanvrager sinds 14/10/2017 in België verblijft.

Aangezien de verblijfstitel van de aanvrager in 2018 werd verlengd en op 31/10/2018 afloopt, diende hij op 31/07/18 bij de gemeente van zijn woonplaats een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van de artikelen 10 en 12a, §1e 1° van de wet van 15/12/1980, als afstammeling van een vreemdeling die voor onbepaalde tijd in het Koninkrijk mag verblijven.

Overwegende dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet hoofdzakelijk betrekking heeft op de gezinshereniging van een minderjarig of volwassen kind met een handicap uit zijn of haar land van herkomst. In dit geval moet de aanvraag voor verblijf in het buitenland worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die verantwoordelijk is voor de woonplaats van het groepslid of zijn verblijf in het buitenland.

De uitzondering op dit beginsel is de aanvraag voor verblijf in België die wordt ingediend bij het gemeentebestuur van zijn woonplaats.

Artikel 12 bis. In § 1 van de Vreemdelingenwet staat dat:

Een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één van de gevallen bedoeld in artikel 10 bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de plaats waar hij in het buitenland verblijft of verblijft.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft:

1° indien hij reeds langer dan drie maanden in een andere hoedanigheid in het Koninkrijk is toegelaten of toestemming heeft om er te verblijven en voor het einde van de toelating of toestemming alle in § 2 bedoelde bewijsstukken overlegt

2° indien hij gemachtigd is om maximaal drie maanden in België te verblijven en, indien de wet dit vereist, in het bezit is van een geldig visum voor het aangaan van een huwelijk of partnerschap in België, indien dit huwelijk of partnerschap daadwerkelijk is gesloten voor het einde van deze machtiging en indien hij alle in § 2 bedoelde bewijsstukken overlegt voor het einde van deze toelating of machtiging

3° indien hij zich in uitzonderlijke omstandigheden bevindt die hem beletten naar zijn land terug te keren om het krachtens artikel 2 vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, en hij alle in § 2 bedoelde bewijzen en bewijzen van zijn identiteit overlegt;

Overwegende dat de aanvraag tot gezinshereniging die wordt ingediend door de herenigde persoon die reeds in België verblijft, niet alleen moet worden geanalyseerd vanuit het oogpunt van artikel 10, § 1, maar ook in samenhang met artikel 12 bis 1° en 3° van de Vreemdelingenwet

De motivering van verwerende partij is dus onjuist, aangezien hij haastig tot de conclusie komt dat de aanvraag van een verblijfsvergunning krachtens artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied niet-ontvankelijk is, op grond dat "De betrokkene voldoet niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene valt niet onder de categorieën voorzien in artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene is meerderjarig en nergens uit het dossier blijkt dat hij gehandicapt is. Betrokkene voldoet dus niet artikel 10 par. 1.

Gezinhereniging van een meerderjarig kind met een van zijn ouders is met voorzien in artikel 10 van de wet van 15.12.1980. »

dat de verweerder op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de objectieve elementen van het dossier die voldoende bewijzen dat het verzoek om verblijf van de verzoeker moet worden onderzocht in het licht van de gecombineerde lezing van de artikelen 10, §1, 1° tot en met 3° en 12bis, §1, 1° tot en met 3°, van voornoemde wet, en niet alleen op basis van artikel 10.

Door de beslissing terecht te betwisten, heeft de verwerende partij ongetwijfeld de bepalingen van de artikelen 10, §1 en 12bis, §1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet geschonden.

Een dergelijke motivering is ook in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen, die vereist dat de eenzijdige administratieve handeling die binnen de werkingssfeer ervan valt, formeel moet worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen bepaalt:

« De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd »

Dat artikel 3 van deze wet bepaalt:

« De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »

Dat werd geoordeeld door de R. V. V en de Raad van State : « s'agissant des obligations qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs dont la violation est invoquée par la partie requérante [...] si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la partie requérante, elle comporte, toutefois, l'obligation d'informer la partie requérante des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué ce qui implique que la motivation doit répondre, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé (CCE, arrêt n° 44468, 31 mai 2010, 3.1. V aussi : C.E, arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et n° 101.283 du 29 novembre 2001) ;

In het kader van de zorgplicht moet de administratie rekening houden met alle elementen van de zaak om een beslissing te kunnen nemen.

In casu is het duidelijk dat verweerder, door zich uitsluitend op artikel 10 van de Vreemdelingenwet te baseren om te concluderen dat de aanvraag tot verblijf niet in aanmerking is genomen, haar beslissing niet goed heeft gemotiveerd en dus haar zorgplicht heeft geschonden.

De bestreden beschikking schendt dus de zorgplicht

Deze grond is voldoende om de nietigverklaring van de bestreden beschikking te rechtvaardigen; Overwegende dat,

De tegenpartij stelt daarentegen dat de aanvraag van verzoeker « niet in aanmerking werd genomen en niet aan de minister of zijn afgevaardigde werd doorgezonden omdat de vreemdeling niet alle documenten indient die vereist worden door de artikelen 10, § 1° tot en met 3° en 12 bis, § 1° tot en met 3°, van de wet van 15/12/191980 »

Dat deze redenering in strijd is met de realiteit van het administratieve dossier, aangezien de aanvrager alle door de gemeente gevraagde documenten heeft overgelegd, onder andere een kopie van zijn paspoort.

Dat de tegenpartij zich echter onthoudt van het vermelden van de vermeende documenten die niet door de aanvrager zijn ingediend en tot de conclusie is gekomen dat het verzoek van de aanvrager niet in aanmerking is genomen op grond van de artikelen 10, § 1° tot en met 3° en 12 bis, § 1° tot en met 3°, van de wet van 15/12/1980 dat dit beslissing nietig moet verklaard worden wegens schending van bovengenoemde artikelen.

Overwegende dat er ook aan herinnerd moet worden dat de aanvrager voor het academiejaar 2018-2019 student is aan de UCL van Leuven in een masteropleiding informatica. (bijlage 4)

Dat verzoeker over het minimumbedrag aan middelen beschikt waarover een buitenlandse student in België moet beschikken voor het academiejaar 2018-2019 en dat hij een studentenjob heeft om de kosten van studies, gezondheidszorg, voeding, studentenkot te dekken en nooit onder de afhankelijkheid van de Belgische overheid is geweest (bijlagen 5 en 6)

Dat verzoeker die zijn studie nog niet heeft afgerond, kan niet terugkeren naar Rwanda om daar verblijf aan te vragen, dat kan hem ernstige schade berokkenen die moeilijk te herstellen is, aangezien het visum doorgaans na 6 maanden tot een jaar wordt verleend,

Overwegende dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft ontwikkeld dat beschermd wordt door artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens

Hij heeft in België een emotionele familiebanden met zijn moeder, die in België woont, dat vormt immers een uitzonderlijke omstandigheid die rechtvaardigt dat de verzoeker zonder beperking in België mag verblijven.

Volgens artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens "heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie".

Verzoeker woont sinds 2017 met zijn moeder in België en vormt met haar een gezinseenheid die door artikel 8 EVRM wordt beschermd.

Het recht van verzoeker op een gezinsleven wordt geschonden indien hij gedwongen wordt terug te keren naar zijn land van herkomst om een aanvraag tot verblijf in te dienen, zelfs indien deze tijdelijke scheiding gevolgen heeft voor het gezinsleven van de aanvrager.

Verzoeker heeft ook geen familie meer in Rwanda, het enige lid van zijn familie die de Rwandese genocide heeft overleefd, is zijn moeder, waarmee hij zich na meer dan tien jaar van scheiding heeft herenigd.

De bestreden beschikking schendt derhalve artikel 8 EVRM;"

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing de artikelen 3 en 5 van het EVRM schendt. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin wordt opgeworpen dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden en de bestreden beslissing getuigt van een kennelijke beoordelingsfout, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De aanvraag tot verblijf werd ingediend op grond van de artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker, die het Rijk is binnengekomen met een studentenvisum, beoogt een verblijf te bewerkstelligen in functie van zijn moeder die in België verblijft, dit als echtgenote van een Belgische onderdaan, en die in het bezit is van een F+ kaart.

2.5. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

- (...)

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien. Die voorwaarde met betrekking tot de aard van het verblijf is niet van toepassing indien het een alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten;

(...)”.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

(...)”.

2.6. Verzoeker focust zich blijkens zijn verzoekschrift op het gestelde in artikel 12 bis, §1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en zet in de verf dat zijn verblijfstitel als student werd verlengd en op 31 oktober 2018 afloopt, terwijl hij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag op 31 juli 2018 indiende. Hij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met voormelde bepalingen, hierover ook niet te hebben gemotiveerd en uitsluitend aandacht te hebben gehad voor artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Verzoeker focus zich echter te onrechte op het gestelde in artikel 12 bis, §1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 12 bis, §1 van de Vreemdelingenwet maakt in zijn aanhef duidelijk gewag van “de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt”. Het houdt in dat verzoeker het bewijs diende over te maken dat hij ofwel als minderjarige descendent of als meerderjarige gehandicapte descendent zijn moeder in België wenst te vervoegen, quod non. Verzoeker is geboren in 1988 en is dus meerderjarig. Hij is niet gehandicapt en kan dan ook geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van zijn in België verblijvende moeder. Er wordt door de verwerende partij, mede gelet op het gestelde in artikel 26, §1, derde lid en 26/1, §1, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarnaar de bestreden beslissing in haar aanhef verwijst, dan ook terecht gesteld dat de aanvraag niet in aanmerking wordt genomen, hierbij verwijzend naar een document van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin kan worden gelezen: “Betrokkene is meerderjarig en nergens uit het dossier blijkt dat hij gehandicapt is. Betrokkene voldoet dus niet aan artikel 10§1. Gezinshereniging van een meerderjarig kind met 1 van zijn ouders is niet voorzien in art 10 van de wet van 15 december 1980.” Er is dan ook geen sprake van een manifeste beoordelingsfout van de verwerende partij.

2.8. Blijkens het administratief dossier heeft verzoeker bij zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag de volgende documenten overgemaakt: een verblijfsvergunning van zijn moeder, M.S., bewijs van moederschap, fotokopie van zijn paspoort, bewijs van inschrijving voor de academiejaren 2017-2018 en 2018-2019, verblijfsvergunning van M.E., geboortecertificaat en bewijs van ongehuwde staat van M.E., geregistreerde huurovereenkomst van M.S., attest van voldoende middelen, loonfiche van M.E. en attest volledige betaling van de taks van 200 euro. Het blijkt dus niet dat verzoeker het bewijs heeft overgemaakt gehandicapt te zijn. De verwerende partij kan er dan ook niet van worden beticht onzorgvuldig te hebben gehandeld.

2.9. Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat de verwerende partij zou nalaten te vermelden welke documenten vereist zijn die hij niet heeft ingediend, aangezien het document van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, duidelijk stelt: “Betrokkene is meerderjarig en nergens uit het dossier blijkt dat hij gehandicapt is. Betrokkene voldoet dus niet aan artikel 10§1. Gezinshereniging van een meerderjarig kind met 1 van zijn ouders is niet voorzien in art 10 van de wet van 15 december 1980.”

2.10. De Raad neemt akte van verzoekers uitleg over zijn universitair curriculum en over zijn bestaansmiddelen en studentenjob, docht de Raad ziet de pertinentie ervan niet in voor de voorliggende betwisting en verzoeker legt het ook niet uit.

2.11. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve of emotionele banden, wordt aangetoond (EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Verzoeker blijft in

gebreke dergelijks concreet aan te tonen. Hij toont niet aan dat hij een beschermenswaardig gezins- en privéleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.12. De Raad wijst er ten slotte nog op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is en dus op zich ook geen scheiding teweegbrengt tussen verzoeker en zijn moeder en hem evenmin dwingt om naar Rwanda terug te keren.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA